

Recensie: We Will Rock You***

Beatrix Theater Utrecht, Nederland
vrijdag 24 juni 2011

foto © Roy Beusker

Recensie:

Nog twee maanden en "We will rock you" zal ook in Antwerpen te zien zijn. In London is deze musical, die opgebouwd is rond de muziek van de legendarische popgroep Queen, al jaren een gigantische hit en ook bij onze noorderburen trekt hij nog altijd volle zalen. Maar nu men zich in Utrecht stilaan klaarmaakt om de productie naar België te verhuizen, gingen we in aanwezigheid van de Vlaamse cast al eens een kijken naar wat ons te wachten staat. Het verdict is niet onverdeeld positief: hoewel de muziek van Queen uiteraard staat als een huis en vooral ook de prestatie van Marjolein Teepen in de rol van Scaramouche ons enorm aangenaam verraste, konden we ons niet van de indruk ontdoen dat het verhaal maar met haken en ogen aan elkaar hing.

Interview Marjolein Teepen

Interview Tim Driesen

Interview Goele De Raedt

Interview Karel Deruwe

De show start met een tijdlijn die af en toe lichtjes een loopje neemt met de realiteit en opbouwt naar een tijd 300 jaar in de toekomst op de planeet Mall. Een tijd waarin muziekinstrumenten verboden zijn en alle gaga-jongeren lijken op Ken en Barbie die allemaal luisteren naar dezelfde muziek. Deze muziek wordt voorgeprogrammeerd door Globalsoft o.l.v. de Killer Queen. Engels is een dode taal en absoluut verboden want het is de taal van de rock. Wie zich verzet tegen deze uniformiteit wordt genadeloos opgejaagd en gehersenspoeld. Een jongen kerel, Galileo Figaro, past niet in dit plaatje en heeft last van visioenen waarbij er plots fragmenten van oude liedjes in zijn hoofd komen. Samen met Scaramouche moet hij op de vlucht voor Globalsoft en komt zo in contact met een bende verzetstrijders die zich de Bohemians noemen. Onder deze groep jongeren gaat de legende dat er een jonge verlosser gaat komen die geleid door een ster de verborgen instrumenten zal vinden die de profetische grootheden van de groep Queen verstopt hebben in de arena van de Champions op de planeet E-bay. De sleutel tot dit mysterie zit verborgen in de heilige verzen van "Bohemian Rhapsody". Het is uiteindelijk de halfgod Freddie zelf die de weg wijst en zo zorgt voor de terugkeer van de rock en de vrijheid van denken.

Mocht u in deze verhaallijn al spontaan meer dan drie thema's van Queen-hits ontdekt hebben, wensen wij u van harte proficiat. En dan hebben we ook ineens het zwakke punt van deze musical. In tegenstelling tot de musical "Mamma Mia" waar de hits van ABBA zodanig gerangschikt waren dat ze spontaan één dramatische verhaallijn gingen vormen, heeft men zich hier in heel wat bochten moeten wringen om de grootste successen van Queen in één verhaal te krijgen. De gesproken tussenstukken duurden dan ook af en toe veel te lang. DaarÅ moest men al het bochtenwerk uitleggen om de draad niet te verliezen. Alle vaart verdween dan uit de show en het werd vervolgens geduldig wachten op een lied. Vooral op het einde van de voorstelling konden we ons niet van de indruk ontdoen dat men nog snel een brug

moest vinden van "These are the days of our lives" naar een finaal "We will rock you" en dan maar Deus ex machina Freddie ten tonele liet verschijnen.

Gelukkig was er de onsterfelijke muziek van Queen om het geheel nog wat recht te houden. Hits als "I want to break free", "Killer Queen", "I want it all", "Another one bites the dust" en uiteraard "We will rock you" passeerden allemaal de revue. Het stevige gitaarwerk was in handen van drie gitaristen en zij werden bijgestaan door 2 drummers en een reeks muzikanten op keyboards. Men had er in deze Nederlandstalige productie toch voor gekozen om de meeste liedjes in het Engels te brengen waardoor men continu pendelde tussen twee talen. Dit had als grote voordeel dat er niet of nauwelijks werd geraakt aan de originele hits, maar tegelijk als nadeel dat men mee van taal moest veranderen om de toch al wankele rode draad in de voorstelling niet helemaal te verliezen.

Dat een nummer als "Bohemian Rhapsody" een groot dramatisch potentieel heeft, behoeft geen verdere uitleg. Maar het was opvallend hoe ook heel wat andere hits van Queen deze kwaliteit bezitten. Neem nu het nummer "Hammer to fall". Het werd in deze show gebracht als een duet tussen Galileo, Fifi voor de vrienden, en Scaramouche, "schrone poes" voor de vijanden. En plots deed het onvermijdelijk denken aan het legendarische "Paradise by the dashboard light" van Meat Loaf. Ook de duetversie van "Under Pressure" was choreografisch zo uitgewerkt dat we echt wel onder de indruk waren van kracht van dit nummer. In een eenvoudige setting met enkel twee brancards als rekvisieten, werden zang en dans zo op mekaar afgesteld dat er een juiste dynamiek uit voortkwam. De kracht van de eenvoud in een productie die voor de rest vooral uitblonk in technische oogstandjes.

Het decor van "We will rock you" is een droom en een nachtmerrie voor elke theatertechnicus. Zoveel leuke speeltjes en tegelijk zoveel dingen die mis zouden kunnen lopen. In heel wat fasen in de voorstelling werd gebruik gemaakt van een groot led-scherm waarop verschillende filmpjes, videospelletjes en animaties moesten lopen. Naast de verschillende rollende en zwevende elementen, waren er ook decorstukken die met liften uit de grond moesten komen en terug moeten verdwijnen. Maar het grootste technische hoogstandje was ongetwijfeld het podium van de Killer Queen waaruit zij vanuit het niets opsteeg en dat op een bepaald moment ook nog eens over het publiek ging draaien. Wij zijn alvast benieuwd of men al deze technische snufjes ook in Antwerpen zal kunnen verwezenlijken.

Het mooiste decorstuk was het "Hotel California", het schuilhol van de Bohemians. De decorbouwers hadden heel veel moeite gedaan om een hele reeks hints naar popiconen zoals AC/DC, ABBA, Queen, Jimmy Hendrix en The Rolling Stones mee te integreren in de set. Ook de mensen van de kostuumafdeling hebben zich op een gelijkaardige wijze uitgeleefd. Ondanks de bewust sjofele look van het geheel, zag je in de kleding van de Bohemians duidelijke verwijzingen naar o.a. The Who, Madonna, Boy George, Wham, de Beatles en Michael Jackson. We kwamen ogen tekort om alle hints te ontdekken.

De verwijzingen naar de muziek uit de jaren '70, '80 en '90 was trouwens de grote constante in de voorstelling. Met de regelmaat van de klok doken citaten op uit bekende Engelstalige, maar ook Nederlandstalige hits. Geregeld zat de humor van de voorstelling juist in deze oneliners en vooral in de interpretatie ervan. Af en toe werd ook eens verwezen naar meer recente popidolen als Gordon, Mega Mindy en Britney Spears, maar zij dienden voornamelijk om er de draak mee te steken. We zijn nu alvast benieuwd of men bij aankomst in Antwerpen ook enkele typisch Vlaamse fenomenen zal opnemen in het script en of men het taalgebruik zal aanpassen. Zal men het hippe, snelle en vooral heel directe en soms confronterende taaltje uit de Nederlandse productie behouden, of gaat men ook dat iets meer vervlaamsen?

"We will rock you" is in ieder geval een echte familiemusical waarbij de jonge

generatie heel wat herkenningspunten zal terugvinden met de eigen leefwereld en de ouders nostalgisch kunnen wegdromen met de muziek van Queen. Twee dingen hebben we vooral onthouden van onze uitstap naar Utrecht: ook Vlaanderen zal mogen genieten van de schitterende prestatie van Marjolein Teepe in de rol van Scaramouche en â€ de ondergang van de echte rock is ooit gestart met de komst van X-factor.

< Sascha Siereveld >